

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

דעים רבינ'ם מושלים

מניעות להגביר החשק

רבינו"ל מלמדנו במשל זה את גדל מעלת החשק שבא
דוקא על ידי מניעות.

לר' שלמה היו רצונות רבים, הוא רצה לנסע לציון הצדיק
על ראש השנה; הוא רצה להתפלל בבונה; הוא רצה לסיים
את כל התהלים, הוא רצה להתבודד.

אלא שבכל פעם שהוא התחיל לעשות אחד מהדברים
שרצה, גדלו וצמחו לו מניעות רבות. פעם הטיסה
התבטלה, פעם גנבו לו את הכסף, פעם אבד לו הסדור,
בכל פעם שרצה לעשות אחד מהדברים הוא ראה שי
לו דברים שמפריעים לו מאד ומונעים אותו לקיים.

בתחלה הוא לא הבין מדוע זה קורה לו, הוא הרי רוצה
לעשות דברים טובים, והוא רוצה שיהיה לו בזה סיגתא
דשמיא. עד שלמד והבין שמטרת כל המניעות ששולח לו
הש"ת הוא בבונה תחלה, בשביל מה? מה מועיל בכל
המניעות האלה? בכדי להגביר את החשק!

משום שהמניעות גורמים שירצו יותר חזק לקיים את
הדברים שרוצים.

נדע נאמנה ששולחים לנו מניעות בעבודת ה' בכדי שיהיה
לנו יותר חשק לקיים. (ע"פ ליקו"מ ס"ו)

יודל'ה אוהב מאד לקרא ספורי צדיקים. בכל יום בעת
ששב מהחיידר הוא נגש לארון, מוציא שני ספרים
ומתחיל לקרא. מיד כשמסיים לקרא ספר אחד הוא מתחיל
לקרא ספר נוסף. כך הוא קורא עוד ועוד ספרים.

עם הזמן סים יודל'ה לקרא את כל הספרים בבית והפסיק
לקרא בהם ולפתח את הארון.

יום אחד כאשר שב הביתה שם לב שכל הארון ריק ואין בו
אף ספר. הוא קפץ ממקומו רץ בבית ושאל את כלם: "מי
יודע להיכן נעלמו הספרים? מי ראה את הספרים שאני
כל כך אוהב לקרא?" הוא לא מוצא אותם ואינו יודע היכן
הם...

משיב לו יענקי אחיו הגדול: "באו לכאן כמה ילדים מהבנין
הסמוך, ובקשו להשאיל ספרים, יש להם אורחים,
והשאילנו להם את כל הספרים..."

כששמע זאת יודל'ה שהספרים אינם בבית, וכעת אין לו
אפשרות לקרא בהם, התאונן ואמר בבכי: "מה? מה? אבל
אני כל כך אוהב לקרא ספרים, ובכל יום אני רוצה לקרא
בהם... אני כבר מחכה לספרים, מתי הם ישיבו לנו אותם?"
אני רוצה לקרא כבר עכשו...

ספורי מעשיות משנים קדמוניות

מעשה י"ג - משבעה בעטלערס (8)

וכוסף תמיד ומשתוקק מאד, בכלות הנפש, אל אותו המעין. וצויעק וכו', כנ"ל.

כי הוא עומד תמיד כנגד המעין הנ"ל, וצויעק (נא גיוואלד) ומשתוקק אליו מאד כנ"ל. וכשצריך לנוח קצת, שיהיה לו אריכת הרוח קצת, (שקורין אפ סאפין)

אזי בא צפור גדול ופורש כנפיו עליו, ומגן עליו מן החמה. ואז יש לו ניקח קצת. וגם אז, בשעת ניקח, הוא מסתכל גם כן כנגד המעין ומתגעגע אליו.

אך מאחר שהוא מתגעגע אליו כל-כף, מפני מה אינו הולך אל המעין? אך כשרוצה לילך ולהתקרב אל החר, אזי אינו רואה השפוע, ואינו יכול להסתכל על המעין. ואם לא יסתכל על המעין אזי תצא נפשו, כי עקר חיותו הוא מן המעין.

וכשעומד כנגד החר אזי הוא רואה ראש השפוע של החר, ששם עומד המעין. אבל תכף כשילך ויתקרב אל החר, אזי נעלם מעיניו ראש השפוע, (וזה מובן בחוש) ואזי אינו יכול לראות את המעין, ואזי תצא נפשו, חס ושלום.

ויש הר, ועל החר עומד אבן, ומן האבן יוצא מעין. וכל דבר יש לו לב. וגם העולם בכללו יש לו לב. וזה הלב של העולם הוא קומה שלמה, עם פנים וידיים ורגלים וכו'. אבל הצפרן של הרגל, של אותו הלב של העולם, הוא מלבב (בלשון אשכנז הארציקר) יותר מלב של אחר.

וזה החר עם האבן והמעין הנ"ל עומד בקצה אחד של העולם, וזה הלב של העולם עומד בקצה אחר של העולם.

וזה הלב הנ"ל עומד כנגד המעין הנ"ל, וכוסף ומשתוקק תמיד מאד מאד לבוא אל אותו המעין, בהשתוקקות גדול מאד מאד. וצויעק מאד לבוא אל אותו המעין. וגם זה המעין משתוקק אליו.

וזה הלב, יש לו שתי חלישות. אחת, כי החמה רודפת אותו ושורפת אותו, (מחמת שהוא משתוקק ורוצה לילך ולהתקרב אל המעין)

וחלישות השנייה, יש לו להלב מן גדל ההשתוקקות והגעגועים, שהוא מתגעגע

וּכְשֶׁזָה הַלֵּב הָיָה מְסַתְּלֵק, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, אֲזִי יִתְבַטֵּל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ. כִּי הַלֵּב הוּא הַחַיּוֹת שֶׁל כָּל דָּבָר. וּבּוֹדָאִי אֵינִי קָיוֹם בְּלֹא לֵב, וְעַל כֵּן אֵינּוּ יָכוֹל לִילֵף אֶל הַמַּעֲיָן.

רק עומד פּנְגָהוּ, וּמִתְגַּעְגַּע וְצוֹעֵק כַּנְּ"ל.

וְזֶה הַמַּעֲיָן אֵינִי לוֹ זְמַן, כִּי זֶה הַמַּעֲיָן אֵינּוּ בְּתוֹךְ הַזְמַן כָּלָל. אֶף עֵקֶר הַזְמַן שֶׁל הַמַּעֲיָן, הוּא רַק מֵה שֶׁהַלֵּב נוֹתֵן לוֹ בְּמִתְנָה יוֹם אֶחָד.

וּכְשֶׁמִּגִּיעַ הַיּוֹם לְהִיּוֹת נִגְמָר וְנִפְסָק, וְאֲזִי כְּשֶׁיִּגְמַר הַיּוֹם לֹא יִהְיֶה זְמַן לְהַמַּעֲיָן וְיִסְתַּלֵּק, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וְאֲזִי יִסְתַּלֵּק הַלֵּב, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, כַּנְּ"ל וְיִתְבַטֵּל כָּל הָעוֹלָם, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, כַּנְּ"ל.

וְאֲזִי, סְמוּךְ לְגִמְרַת הַיּוֹם, אֲזִי מִתְחִילִים לְטַל רְשׁוֹת זֶה מְזָה (שְׁקוֹרִין גִּיזְעִינִין) וּמִתְחִילִין לֹמַר חִידוֹת וְשִׁירִים (שְׁקוֹרִין לִידְעֵר) נִפְלְאִים זֶה לָזֶה. (בְּאַהֲבָה רַבָּה וְהַשְׁתַּוְקוּת גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד).

וְזֶה הָאִישׁ חֶסֶד הָאֲמֵת הַנְּ"ל יֵשׁ לוֹ הַשְּׁגָחָה עַל זֶה. וּכְשֶׁמִּגִּיעַ הַיּוֹם בְּסוֹפוֹ מִמָּשׁ לְהִיּוֹת נִגְמָר וְנִפְסָק,

אֲזִי זֶה הָאִישׁ חֶסֶד הָאֲמֵת הוּא נוֹתֵן בְּמִתְנָה יוֹם אֶחָד לְהַלֵּב הַנְּ"ל, וְהַלֵּב נוֹתֵן הַיּוֹם לְהַמַּעֲיָן. וְאֲזִי שׁוֹב יֵשׁ זְמַן לְהַמַּעֲיָן.

וּכְשֶׁזָה הַיּוֹם הוֹלֵךְ מִמְּקוֹם שֶׁהוּא בָּא מִשָּׁם, אֲזִי הוּא הוֹלֵךְ גַּם כֵּן בְּחִידוֹת וְשִׁירִים נִפְלְאִים מְאֹד. (שֵׁשׁ בָּהֶם כָּל הַחֲכָמוֹת)

וַיֵּשׁ שְׁנוּיִים בֵּין הַיָּמִים. כִּי יֵשׁ יוֹם אֶחָד בְּשָׁבוּעַ וַיּוֹם שְׁנַיִ וְכוּ'. וְכֵן יֵשׁ רֵאשִׁי חֲדָשִׁים וַיָּמִים טוֹבִים.

וְכָל הַזְמַן שֵׁשׁ לְהָאִישׁ חֶסֶד שֶׁל אֲמֵת הַכָּל עַל יָדֵי. (הֵינּוּ הַכְּבֵד פֶּה שֶׁמְסַפֵּר כָּל זֶה) כִּי אֲנִי הוֹלֵךְ וּמְקַבֵּץ כָּל הַחֲסָדִים שֶׁל אֲמֵת, אֲשֶׁר מֵהֶם הַתְּהוּוֹת הַזְמַן כַּנְּ"ל.

(וְעַל כֵּן הוּא חָכֵם יוֹתֵר אֶפְלוּ מִהַחֲכָם הַנְּ"ל, שֶׁהוּא חָכֵם כְּמוֹ אֵיזָה יוֹם שִׁירָצָה. כִּי כָּל עֵקֶר הַזְמַן וְהַיָּמִים, כְּלָם נְתִהוּיִם עַל יָדוֹ, הֵינּוּ עַל יָדֵי הַכְּבֵד פֶּה, שֶׁהוּא מְקַבֵּץ הַחֲסָדִים שֶׁל אֲמֵת אֲשֶׁר מִשָּׁם הַזְמַן, וּמְבִיא אוֹתָם אֶל הָאִישׁ חֶסֶד הָאֲמֵת. וְהוּא נוֹתֵן יוֹם לְלֵב, וְהַלֵּב נוֹתֵן לְהַמַּעֲיָן, אֲשֶׁר עַל־יָדֵי־זֶה נְתִיקִים הָעוֹלָם כְּלוּ. נִמְצָא שֶׁעֵקֶר הַתְּהוּוֹת הַזְמַן עִם הַחִידוֹת וְשִׁירִים שֵׁשׁ בָּהֶם כָּל הַחֲכָמוֹת, הַכָּל עַל יָדֵי הַכְּבֵד פֶּה).

נִמְצָא שֵׁשׁ לִי הַסְּפָמָה מְזָה הָאִישׁ חֶסֶד הָאֲמֵת שֶׁאֲנִי יָכוֹל לֹמַר חִידוֹת וְשִׁירִים, שֵׁשׁ בָּהֶם כָּל הַחֲכָמוֹת. (כִּי כָּל הַזְמַן עִם הַחִידוֹת וְהַשִּׁירִים נְתִהוּיִם עַל יָדוֹ כַּנְּ"ל), וְעַתָּה אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם בְּמִתְנָה גְמוּרָה לְדַרְשָׁה שֶׁתִּהְיֶה כְּמוֹנִי.

וְנַעֲשֶׂה שָׁם שְׂמִחָה וְחִדּוֹה גְדוֹלָה מְאֹד. (הִילּוּא גִיטָאן)

שאלות לחידודא

כחן 38א:

מעשה י"ג משבעה בעטלערס (8)

- ה. מי נותן זמן למעיין?
 - הלב נותן לו במתנה יום אחד
 - החכם נותן לו יום אחד במתנה
 - האבן נותן לו יום אחד במתנה
- ו. מה קורה סמוך לגמר היום בין המעיין ללב?
 - מתחילין לומר חידות ושירים נפלאים זה לזה
 - הולכים לנוח
 - בוכים וצועקים
- ז. מי נותן ללב יום אחד במתנה בסוף היום?
 - הבעטלער הכבד פה
 - האישי חסד האמת
 - החכם הנ"ל
- ח. מי נותן הזמן לאיש חסד האמת?
 - החכם הנ"ל
 - המעיין
 - הבעטלער הכבד פה
- ט. האם למדת את המעשה השבוע?
 - כן
 - לא
 - חלק

- א. היכן עומד ההר עם האבן והמעין, והיכן עומד הלב של העולם?
 - ההר עומד בקצה העולם והלב באמצעו
 - הלב עומד בקצה העולם וההר באמצעו
 - ההר עומד בקצה אחד של העולם, והלב עומד בקצה אחר של העולם
- ב. איזה חלישות יש ללב של העולם?
 - החמה רודפת אותו ושורפת אותו
 - חלישות מזה שהוא משתוקק ומתגעגע וכוסף בכלות הנפש אל אותו המעיין, וצועק
 - שתי התשובות נכונות
- ג. מי מגין על הלב כשצריך לנוח קצת?
 - צפור גדול שפורש כנפיו עליו
 - נשר גדול שפורש כנפיו עליו
 - העננים שפורשים עליו צל
- ד. מפני מה אינו הולך הלב אל המעיין?
 - כי זה רחוק ממנו מאוד
 - כי בדרך הילוכו אינו רואה את המעיין מחמת השיפוע ואז תצא נפשו
 - שתי התשובות נכונות

בעומק המעשה

מתגעגע וכוסף תמיד ומשתוקק מאד

באיזה עוד מעשה כתוב מתגעגע ואיזה עוד לשונות מובא שם שלא מובא כאן ?

תשובות על המבחן של שבוע שעבר

איזה ענין מוזכר במעשה זו – וזה מוזכר גם במעשה י"ב מבעל תפילה ? מליץ

דעם רבינ'ס
אעשיות

למען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה: בפקס - 1532-6519611 להודעות - 02-5345040 לקבלת הגליון באימייל - m025345040@gmail.com